

33. neděle v mezidobí B

Úmysly, které já mám, směřují k pokoji, ne k trápení, praví Pán. Budete mě vzývat a já vás vyslyším. (srov. Jer 29,11.12)

První čtení

Daniel 12,1-3

Povstane Michael, veliký kníže, který chrání syny tvého lidu. To bude čas úzkosti, jaký nebyl od té doby, kdy povstaly národy, až do té doby. Tehdy bude zachráněn tvůj národ, každý, kdo bude zapsán v knize. Probudí se mnozí z těch, kteří spí v zemi prachu, jedni k věčnému životu, druzí k potupě, k hanbě navěky. Kterí byli poučeni, budou zářit jako zář oblohy, a ti, kteří mnohé přivedli ke spravedlnosti, jako hvězdy na věčné časy.

Druhé čtení

Židům 10,11-14.18

Každý (jiný) kněz stojí denně ve službě a znovu a znovu přináší stejné oběti, které však vůbec nemají sílu, aby zahladily hříchy. Avšak (Kristus) podal za hříchy jednu jedinou oběť a pak se navždycky posadil po Boží pravici a teď už jen čeká, 'až mu budou jeho nepřátelé položeni k nohám jako podnož'. Jedinou obětí totiž přivedl k dokonalosti navždy ty, které posvětil. Kde je však odpuštění hříchů, není už (třeba) obětí za hřích.

Evangelium

Marek 13,24-32

Ježíš řekl svým učedníkům: "V těch dnech, po velkém soužení, se zatmí slunce a měsíc přestane svítit, hvězdy budou padat z nebe a hvězdný svět se zachvěje. A tehdy (lidé) uvidí Syna člověka přicházet v oblacích s velikou mocí a slávou. Potom pošle anděly a shromáždí své vyvolené ze čtyř světových stran, od konce země až po konec nebe. Poučte se z přirovnání o fíkovníku! Když se už jeho větve nalévají mízou a nasazují listy, poznáváte z toho, že léto je blízko.

Stejně tak, až uvidíte, že se to děje, poznáte, že je blízko, přede dveřmi. Amen, pravím vám: Toto pokolení nepomine, dokud se to všechno nestane. Nebe a země pominou, ale má slova nepomnou. O tom dni a o té hodině však neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn, jenom Otec."

K zamyšlení

Dnešní neděli se hovoří o strachu posledního soudu. Je to ale také neděle naděje, očekávání Boha, jeho příchodu ve slávě. Oba aspekty odrážejí naší lidskou realitu. Svět, ve kterém žijeme, se nevyznačuje jednotou a harmonií, ale neustálým napětím mezi dobrem a zlem, utrpením a radostí, smrtí a životem, narozením a smrtí. Když lidé kráčí tmavým údolím, kde není světlo a kterému není konec, pokládají si otázku, co přijde potom, zvláště v tom nejhlubším a nejtemnějším údolí, při konfrontaci s vlastní smrtí nebo se smrtí druhého člověka. Při tom se šíří strach. Vedle všech těchto hrůz jsme ale obdarováni utěšujícím příslibem, že Bůh nikoho nenechá samotného a neopustí ho. Fíkovník je toho obrazem: Tak jak zažíváme rok po roce v přírodě smrt a vzkříšení, zažíváme to také v lidském bytí. V nespočetných formách návratu, nového života zažíváme Boží věrnost vůči nám lidem.

Dotýkáme se základního aspektu naší víry a to především tak, že stvořitel života je věrný svému stvoření a jemu přísluší poslední slovo. Celé dějiny lidstva jsou jedním velkým pohybem vzniku a zániku, rozkvětu a vadnutí. Bůh nás však nikdy nenechá padnout, což se také vždy ukazuje.

Nejvěrohodnějším uskutečněním tohoto příslibu Boha je sám Kristus. Toto napětí neodnímá, ale žije ho, trpí ho a spolu trpí a jde před námi tou cestou tam, kde nám osuší každou slzu a kde již neexistuje smrt...

Ježíš nás však nepředěšl a nezanechal nás zde jako sirotky. Je o to více při nás a umožňuje nám vždy nanovo zakusit naši budoucí slávu. Naše zkušenost z minulosti, že po každém odchodu a smrti následuje někde a někdy vzkříšení, nás může obdarovat vděčností za to, co jsme již prožili a silou pro budoucnost. Protože je Bůh přítomen v našich současných životech, je minulost a budoucnost osvětlena jeho světlem. Že je při nás až do konce věků, každý den, v každé situaci, ve které se ocitneme, je jeho příslibem. Tento příslib nám pomáhá zaostřit pohled na přítomnost a být připraven v ní skutečně žít, růst, místo toho, abychom se emotivně zabývali minulostí nebo utíkali do možné budoucnosti, kterou stejně tak jako tak nedisponujeme. Když Ježíšovo slovo znamená stálou přítomnost ve všem pomíjejícím, dostávají všechny věci a události svůj smysl, přesouvají se do nové perspektivy. Proto můžeme a měli bychom mít pevnou víru v život a být prostoupeni optimismem. Přitom ale nejde o teoretické poznání nebo o povrchní "vše bude dobré". My jakožto Církev Kristova jsme povoláni k tomu být reálným znamením naděje zde ve světě. Na nás a skrze nás zakusí "svět", že existuje opora v této pomíjivosti a život ve smrti. V tomto příslibu můžeme klidně očekávat pomnutí nebe a země!